

Chương 16

Không lâu sau, chủ quán bung mấy đĩa thịt nướng lên bàn. Thịt dê, cánh gà, cổ gà, chân gà, món sườn, thịt trâu,... mọi thứ đầy đủ hết. Bày lên trên mặt vài miếng ớt và rau cần, mùi hương thơm nức, đúng là kích thích vị giác người ta.

Bà chủ cười niềm nở tiếp đón: “Mời các đại minh tinh ăn trước đây”.

“Ôi cảm ơn bà chủ”. Đạo diễn có quen biết với chủ quán, cho nên lúc nào quay ở Đường Thành đều đến tiệm này dùng cơm, nhân tiện tiết kiệm đôi chút. Chờ bà chủ bày món xong, đạo diễn Đông trêu chọc khuấy động không khí: “Mọi người ăn đi, đừng khách khí nhé, tôi thân quen với nhà này lắm, không lấy tiền bo đâu”.

“Ông có ra mời khách đâu mà đòi lấy tiền bo?” Bàn bên cạnh có người phản bác nói.

“Cậu quản tôi à, tôi có tiền đấy”. Đạo diễn Đông nói xong thì cười vang.

Khuong Diệu không được may cho lắm, món thịt sườn dê nướng mà cô thích nhất vừa bày ra trước mặt cô và Từ Triệt. Từ Triệt lại khá ham ăn, tay phải vừa gấp gấp vừa mời Khuong Diệu: “Cô Khuong ăn đi chứ”.

Khuong Diệu mỉm cười, tính gấp mấy miếng cho Phó Đình Xuyên.

Người này nhìn có vẻ kén như vậy, không biết có ăn mấy món này không.

Ồi! Món vừa nướng xong, vỉ nướng vẫn còn nóng, Từ Triệt cầm vào thì bị bỏng tay, vội vàng thu tay lại.

Phó Đình Xuyên liếc mắt nhìn sang, chú ý đến động tĩnh của trợ lý nhà mình, tiếp theo là tay của Khuong Diệu... hình như cũng muốn vươn tới cái vỉ.

Cánh tay cô đột nhiên bị hất ra. Khuong Diệu kinh ngạc quay đầu lại nhìn, thấy Phó Đình Xuyên cau mày nhắc nhở: “Coi chừng phỏng, đừng đụng”. Giọng của anh nghe rất êm tai, dù cho trong phòng nóng hầm hập đầy mùi dầu mỡ vẫn trong trẻo như thường.

Món ngon trước mắt, dễ như trở bàn tay, vậy mà lại không cho cô chạm tới, Khuong Diệu không khỏi thấy tủi thân, mấy món nướng kiểu này, phải ăn nóng mà...

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng trong miệng vẫn phải cảm ơn, em sẽ để ý. Là ảnh đế Kim Mã, Phó Đình Xuyên đương nhiên có thể hiểu được biểu cảm này của cô gái kia. Mày anh thoáng giã ra, kéo cái chén của Khương Diệu tới bên, rồi với tới lấy mấy xúc thịt nướng, giữ bằng khăn tay, rút miếng sườn dê vào chén.

Tay trái cầm xúc, tay phải cầm đũa, từ trên xuống dưới lóc hết đồng thịt trên cây, từng miếng từng miếng.

Cuối cùng đĩa thịt sườn dê được đẩy về bàn. Phó Đình Xuyên mới đặt đũa xuống, cầm ly rượu nhấp nhấp từng ngụm nhỏ. Động tác có thể nói là vô cùng lưu loát, vô cùng trôi chảy.

Toàn bộ bàn : “...”

Khương Diệu: “...”

Từ Triệt liếc mắt đưa tình nhìn Phó Đình Xuyên, mỗi nháy mắt đều muốn nói: “Tôi biết thừa là cậu không thể khắc chế mình mà”, đối phương lại chỉ lạnh lùng đáp lại.

Sau đó anh vội cười ha hả giảng hòa: “Hahaha, lão Phó của chúng ta cực kì chăm sóc fan nhé. Chúng ta sao mà không biết được”.

Phó Đình Xuyên quan tâm tới fan thì nổi tiếng trong giới rồi, mọi người vừa nghe cũng tự mình lý giải. Đạo diễn Đông tâm tác: “Anh Phó thật tuyệt đấy! Lần đầu tiên tôi thấy có một người đàn ông thương hương tiếc ngọc tới mức này! Khó trách mấy cô gái cứ mê mẩn anh như vậy”.

Phó Đình Xuyên múm môi cười, đáp trả: “Quan tâm là nên làm thôi mà, dù sao với diễn viên bọn tôi, thái độ của fan là dân ý đó”. Lời này vừa nói ra cả bàn đều đồng ý, vô cùng hòa thuận vui vẻ, bầu không khí lại trở về như lúc đầu.

Khương Diệu ăn từng miếng sườn một, đưa vào miệng, rột rột, rột rột.

Phó Đình Xuyên quan tâm đến fan, cô là người rõ ràng nhất, nhưng cô không nghĩ anh sẽ săn sóc tới mức này, quả thực hơn cả bạn trai. Dáng vẻ chuyên tâm cẩn thận đó chiếu thẳng vào tim cô, giống như dấy lên một mối lửa, đốt lên đến mặt, vừa hồng vừa nóng.

Cơm no rượu say xong, mọi người đứng trước cửa chào tạm biệt, mỗi người tự mình trở về. Khương Diệu và hai người Phó Từ đứng một bên, cô định tìm người trong tổ thì Từ Triệt đã vỗ vỗ vai nói: “Cô Khương định về thế nào?”

Khương Diệu quay đầu lại: “A, tôi định về với thầy, đi nhờ xe”.

Từ Triệt nhướng mày lên, đề nghị: “Không bằng đi xe bọn tôi đi, cũng giống như ngồi xe Viên Dạng thôi mà, dù sao cũng là về khách sạn”.

“Có tiện cho hai người không?” Khương Điều ngược mắt nhìn Phó Đình Xuyên. Người này vẫn im lặng như thế, mắt nhìn thẳng, dáng vẻ như rừng thanh tuyết trắng, có phần xa cách.

“Chắc chắn là tiện rồi, xe bọn tôi lớn như thế, chỉ đi hai người à”. Từ Triệt lấy chìa khóa ra, ngón trỏ lắc lắc: “Tôi đi tới bãi đỗ xe lấy xe, hai người đến trước đường đợi nhé”.

Anh chỉ về hướng nào đó: “Đấy, ở kia”.

“Được”. Khương Điều đồng ý: “Cám ơn anh trước”.

“Không có gì”.

Từ Triệt sáng khoái quay đi. Chiếc chìa khóa lắc lư trên tay vang ra những tiếng lanh canh giòn giã.

“Đi thôi”. Phó Đình Xuyên bây giờ mới mở miệng, rảo bước đôi chân dài đi ra phía đầu đường.

Khương Điều vội vàng theo sau, tự nhiên theo sát bên cạnh anh. Giống như đêm đó, hai chiếc bóng song song, dựa vào nhau.

Phó Đình Xuyên cao hơn cô rất nhiều, anh hơi cúi đầu nhìn cô gái phía dưới. Hôm nay cô mặc một bộ đồ thể thao màu xám, tóc buộc thành búi tròn, giống như ... đầu viên thuốc? Nhìn tươi trẻ phấn chấn, có lẽ chỉ bằng học sinh mười bảy mười tám mà thôi.

Hai tay cho vào trong túi, động tác vô thức này khiến cho Phó Đình Xuyên tự tại hơn nhiều. Ít nhất không cần phải kiềm chế không được nhìn tay cô nữa, lại nghĩ đông nghĩ tây lung tung một hồi. Không khí giữa hai người quá sức nặng nề, Khương Điều mới quyết định phá vỡ, cô bỗng dung gọi tên anh: “Phó tiên sinh”.

“Ừ”. Phó Đình Xuyên tỏ vẻ đang nghe. Tiếng anh đáp lại như là ủng hộ, Khương Điều mới tiếp tục nói: “Em muốn hỏi anh một chuyện”.

“Hỏi đi”.

“Vì sao anh lại nhận vai Tiết Thiệu này?”

Phó Đình Xuyên suy nghĩ một lúc rồi hỏi lại: “Cô làm phỏng vấn à?” Còn tưởng mình đang ở hộp báo giới thiệu phim nữa, Khương Diệu im lặng một lát mới nói: “... Là tò mò thôi. Vì trước kia vai anh đóng... không như thế”.

Phó Đình Xuyên hỏi: “Trước kia thế nào?”

Khương Diệu đáp: “Các vai diễn đều rất lợi hại, thông minh, năng lực mạnh mẽ, sức chiến đấu uy vũ hoặc là những vai có chủ nghĩa đàn ông lớn...” Cô như thể đang liên tưởng lại, ánh mắt xa xôi: “So với họ thì Tiết Thiệu kém hơn nhiều”.

Phó Đình Xuyên nhíu mi: “Cô thấy Tiết Thiệu không tốt à?”

Khương Diệu vội lắc đầu, cái mũi nhăn lại, giống như đang nghiêm túc suy nghĩ ở một thế giới khác, người khác không thể nào xông vào được: “Cũng không phải không tốt, mà là hẳn tốt quá, là một người đàn ông, người cha, người chồng tuyệt vời. Hẳn sạch sẽ, biết kiềm chế, trầm ổn, bình thản, cả đời chỉ yêu một người là Thái Bình. Nhưng với Thái Bình mà nói, Tiết Thiệu chỉ là... một quá khứ, một phần tốt đẹp trong cuộc đời nàng, là tình yêu đầu tiên, là bắt nguồn hạnh phúc trong thời trẻ của nàng mà thôi”.

Khương Diệu nói tiếp: “Trong cuộc đời xán lạn huy hoàng đó, lúc nàng đạt tới đỉnh cao quyền lực, Tiết Thiệu không có ở đó. Anh biết không, lúc đó em nghĩ anh sẽ không nhận vai diễn này, bởi vì đa số cảnh của Tiết Thiệu đều nói về chuyện yêu đương, tương kính như tân. Điều quan trọng duy nhất trong cuộc đời hẳn có lẽ là bước ngoặt trong đời của Thái Bình.

Cô tổng kết lại: “So với những vai trước kia của anh, Tiết Thiệu bình thường nhiều lắm”.

Phó Đình Xuyên kiên nhẫn nghe cô nói xong, thì hỏi lại: “Thời khắc tốt đẹp nhất của một cô gái, tình yêu đầu tiên, khởi nguồn hạnh phúc, tình cảm và thời gian đẹp nhất của Thái Bình đều cho hẳn, như vậy còn không đủ sao?”

Phó Đình Xuyên biết, các fan như Khương Diệu đều lo vai diễn này không phù hợp với giá trị của anh. Anh cười cười: “Vì các nguyên nhân cô vừa nói, tôi thấy thỏa mãn với vai diễn này”.

Ánh đèn đường chiếu vào mắt Khương Diệu làm đồng tử của cô sáng lên không ít, giống như nghe thấy chuyện gì đó không tin nổi: “Để thỏa mãn như vậy à, rất nhiều fan của anh đều xem anh là Tiết Thiệu của mình đấy, anh biết không?”

Phó Đình Xuyên im lặng một lúc, bước đi năm sáu bước rồi mới hỏi người con gái bên cạnh: “Cô cũng thế sao?”

Khương Diệu trả lời theo phản xạ: “Đương nhiên là có, mười lăm tuổi em đã là fan của anh rồi”.

Vào buổi tối năm học cấp ba đó, anh đột nhiên xuất hiện trước mắt cô, khuôn mặt anh tuấn chạm vào tim, như một bệnh truyền nhiễm mà cô không cách nào phòng bị.

Môi Phó Đình Xuyên bắt giắc cong lên một độ cong thoải mái, hỏi cô như không tin được: “Trước kia cũng hâm mộ tôi như thế?”

Khương Diệu không phủ nhận: “Đúng vậy”.

Ngày này tháng nọ càng tích lũy nhiều hơn, sao nói phai là phai được.

Phó Đình Xuyên lại hỏi tiếp: “Giờ thì sao?”

Khương Diệu chậm vài giây rồi chân thành đáp: “Vẫn thế ạ ha ha”. Cô cười tự giễu, cười mình vẫn là fan của anh như ngày trước, thích anh lâu như thế vẫn không hề thay đổi.

Phó Đình Xuyên không hỏi nữa, hai người đều im lặng không nói gì.

Rất nhanh đã đi đến đầu đường, hai người cùng đứng lại chờ, srong chiều buông xuống, mấy ngọn đèn ở đằng xa chiếu một khoảng dài, đường phố quán xá như ánh sao trên trời tối.

Không biết anh có bối rối không, thực ra em muốn trả lời là, không chỉ là quá khứ, hiện tại, mà còn sau này nữa, tương lai, mãi mãi như thế.

Từ Triệt nhanh chóng mở cửa xe, Khương Diệu ngồi lên xe trước, vào hai ghế phía sau, Phó Đình Xuyên cũng ngồi bên cạnh.

Bởi vì chỉ có hai người, bên phía sau xe đặt đầy hành lý, không còn nhiều chỗ. Từ Triệt quay xe ra khỏi khu phố đồ nướng. Khương Diệu nhìn ra bên ngoài, từng ánh đèn sáng rực lướt về phía sau giống như từng năm tháng trôi qua trong sinh mệnh. Từ Triệt vui vẻ nói chuyện phiếm với cô, anh nói chuyện cực kì duyên, làm Khương Diệu cười không ngừng. Phó Đình Xuyên liếc nhìn họ mấy lần, sau đó lại nhắm mắt như dưỡng thần.

Ánh nhìn của Khương Diệu vẫn luôn ở trên người anh, thấy vẻ “tôi phải nghỉ ngơi, hai người đừng ồn ào” đó thì cô không lên tiếng nữa, cũng nhắc nhở Từ Triệt về người kia.

Từ Triệt liếc qua gương chiếu hậu, haiz, tên gian xảo này. Khương Diệu có phần nhàm chán, cô lấy di động ra, đăng nhập weibo. Vừa mới mở, màn hình sáng rực lên, giữa không gian tối tăm lại càng thêm chói mắt. Sợ ảnh hưởng đến

giác ngủ của Phó Đình Xuyên, cô vội tắt máy đi. Cứ thế ngồi ngơ ngẩn, dần dần lại thêm buồn ngủ.

Khương Diệu hơi nghiêng đầu, tinh thần có phần hỗn loạn, cô thực sự không kháng lại được. Ý thức mơ mơ màng màng, cô vẫn nhớ quần áo màu trắng của Phó Đình Xuyên ở bên phải, cửa kính màu đen nằm bên trái.

Ôi, cửa sổ... Cô tựa mặt vào bên trái, cứ như vậy, phần thái dương dán vào thủy tinh, phần xe xóc nảy, quanh co. Trong bóng tối, Phó Đình Xuyên từ từ nhấc mi mắt lên, nhìn về phía cô. Vẻ mơ màng đó vừa buồn cười vừa đáng yêu, làm cho anh không nhịn được cười. Đột nhiên bánh xe trượt vào một cái hố sâu.

Rầm, Khương Diệu đập đầu vào cửa sổ. A... Cô khẽ nói thầm, đưa tay xoa xoa nơi đó, nhưng cơn buồn ngủ không hề mất đi, xoa một lúc mí mắt lại sụp xuống, ngủ tiếp.

Phó Đình Xuyên đảo mắt nhìn về đôi tay nhỏ bé kia, trắng nõn, dưới ánh đèn yếu ớt lại càng trong suốt như thể viên ngọc sáng. Lòng anh cũng mềm mại cả đi, đã thế đôi tay này cứ đưa lên đưa xuống, rồi xoa xoa bóp bóp, lòng lại càng mềm. Thật lâu sau, người đàn ông thở ra một hơi, cánh tay trái nâng lên, cách đầu Khương Diệu một khoảng, bàn tay ở bên tai cô, cách tấm kính thủy tinh. Từ từ kéo ra. Phó Đình Xuyên vô cùng cẩn thận, lo lắng cô mở mắt ra.

May quá, ngủ rất sâu, hô hấp đều đặn không hề có ý tỉnh lại. Làn tóc cô tựa vào gáy anh, có mấy nhúm tóc bị ép lại, dán vào hàm dưới, ngứa ngứa. Lòng anh lại thấy bình thản, giống như lần đi xe này là con đường trở về nhà.

Dưới mi mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn của Khương Diệu, Phó Đình Xuyên cứ ngắm vài lần, hai tay nắm chặt, rồi bản thân cũng tựa lưng vào ghế, mắt khép hờ. Bầu không khí cực kỳ yên tĩnh, Từ Triệt vừa lái xe vừa không tìm được liếc mắt nhìn ra sau.

Anh bật một bài nhạc nhẹ.

Không khí trong xe nhẹ nhàng, yên ắng, ngoài cửa sổ từng ánh đèn lóe lên. Con người này cả đời thức khuya dậy sớm, hồi hải ngược xuôi, hiếm khi có thời gian, có thể cùng người mình yêu tựa vào nhau như giờ phút đó.